

OLÁH ANDRÁS

holnap is

történetünk kétismeretlenes egyenlet
csak megoldóképlet nincs hozzá
de a fájdalom hozzászokik a szívhez
és kitartunk akár a falragaszok
hogy aztán odalakatoljuk magunkat a hídhöz
és ott maradjunk egymásba rozsdállva
míg a törvényszerűségek végül
lehetőséggé nem bonyolódnak
önmagunk túlélőiként kitaláljuk majd
egymást újra s ott lesz felújításra
váró életemben holnap is
és a féltékeny álmok záporában
lesz kivel megosztani legszebb bűneinket

egyedül

in memoriam G. P.

nem akartalak bántani
s nem is lekezelő göggel
adtam el magam
csak szükségem volt
párhuzamokra
viszonyítási pontra
amibe belesűrítettem
minden halált
pedig akkor még nem tudtam
hogy az álhírek vagyont érnek
s a közömbösség néha kincs
mert nem a magány a
legfájdalmasabb hanem az út
ami elvezet a sínekig

késésben

elkéstél – mint mindig –
de a múlt befejezetlen nélkülöd

graffitikkal telefestett vasúti kocsik
közt téblábolsz – az idő búcsúhoz kevés

várakozásnak hosszú

megváltó sípszó
ennyi maradt a gyermekévekből

egymásba csúsznak az emlékek
– a pipafüstben nagyapád arca –

karon ragad a képzelet

a támlába kapaszkodva
kapargatod az ablakra dermedt
jégvirágokat

innentől az idő
már nem szimmetrikus

néma hiányok furakodnak
a kivágott diófa árnyékába

s ott bolyongsz te is örökös késésben

mellékszereplő

az igazság sokrétűvé színeződött
a szabályok feloldódtak
felülírhatja bárki
te bűnhődsz úgyszólván
– veszélyes áldozat –
már szemernyi nyugalom sincs
pokolba kívánczol
boldog arcok közé
huncut mosoly az Úr asztala
kényszerszülte beismerés
és hiába rendezed át
életed zsinórpadlásán a díszletet
mielőtt világgá mégy
ha rossz navigátorra bízod magad
– és lehajtott fejjel visszaút sincs